HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

א חייב אתה ליתן לו טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה מ"ט כיון דלא ב) פסקה מילתא אכתי גנב הוא לא צריכא דאמרי ליה חייב אתה ליתן לו: גופא ג) אמר רבי יוחנן גזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אינן יכולים להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו ומי אמר ר' יוחנן הכי ד) והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ה) ותנן בכרם רבעי היו מציינין אותו בקוזזות אדמה סימנא כי אדמה מה אדמה איכא הנאה מינה אף האי נמי כי מפרקא שרי לאיתהנויי מינה ו) ושל ערלה בחרסית סימנא בחרסית מה חרסית שאין הנאה מינה אף האי דלית ביה הנאה מיניה ז) ושל קברות בסיד סימנא דחיור כעצמות ח) וממחה ושופך כי היכי דניחוור טפי אמר רבן שמעון בן גמליאל ט) בד"א בשביעית דהפקר נינהו אבל בשאר שני שבוע הלעיטהו לרשע וימות י) והצנועין מניחין את המעות ואומרים כל הנלקט מזה מחולל על המעות הללו וכי תימא מאן תנא צנועין רשב"ג יא) (ורבי יוחנן בסתם יחידאה לא אמר) והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן

יב) כל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו הלכה כמותו חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה אמרי לא תימא כל הנלקט מזה אלא אימא כל המתלקט מזה ומי א"ר יוחנן הכי והא"ר יוחנן צנועין ורבי דוסא אמרו דבר אחד ורבי דוסא נלקט קאמר דתניא יג) רבי יהודה אומר שחרית בעל הבית עומד ואומר כל שילקטו עניים היום יהא הפקר רבי דוסא אומר לעיתותי ערב אומר כל שלקטו עניים יהא הפקר איפוך דר' יהודה לר' דוסא ורבי דוסא לרבי יהודה אמאי אפכת מתניתא אפכה לרבי יוחנן ואימא צנועין ורבי יהודה אמרו דבר אחד אמרי לא סגיא דלא מתהפכת מתניתא דבהא יד) מתניתין קתני דאית ליה לרבי יהודה ברירה ושמעינן ליה לרבי יהודה בעלמא טו) דלית ליה ברירה טז) דתנן

הלוקח

נקוזות. מוט"ס. ונתן פיסת רגבים סביבות הגבולים להודיע שהוא כרם רבעי ואסור בלא פדיון: דחיכא נגהא מיניה. לאחר זמן בחריסה וזריעה וקלילה: אף הכי נמי חיכא נגהא מיניה. בפדיון: חרסים. כתותי לעפים טיבל"ש בלע"ז: וממחה ושופך. ממחק את הסיד במים ושופך סביבות הקבר: בד"א. דעבדינן להו היכירא לעוברים ושבים: בשביעית. שהוא הפקר ונהיתר הן בתין לאכול: אבל בשאר שני שבוע. שהן בחיי לגזול יניחם ויאכלו דבר האסור והלעיטהו לרשע וימות: כל הנלקט בו. אלמא אע"ג דליתיה ברשותיה מפריק ותופס פדיונו: וי אימא לנועין. לאו שפתא היא אלא לשב"ג מסייע ואזיל ליה למילתיה: ערב. בגט פשוט: לידן. כמי שאמרו קולקיקוס: ורחיה. בפרק שני דסנהדרין (נח.): המתלקט. שעתידין ללקוט: רבי דוסא. לענין לקט קליר קמיירי דקיימא לן שני שבועין לקט שלם הוא לקט ואין כל העניים נקיטין בהלכה לפיכך צריך בעל הבית להפקיר: דחיכא ליה לר' יהודה בריה. דקאמר כל שילקוט וכי לקיט ממילא הוכיר שזה הפקר ואע"פ שאין בעל הבית יודע בשחרית דשמא לא ילקטו יותר על דיים:

הלוקח

טז) ברירה

שמא לא יבא אחר ויטלנו ואם יבא אחר ויטלנו הרי זה גזלן ואין לו בו כלום ואם יבא בעל הבית ויטלנו הרי זה גזלן ואין לו בו כלום